

דובי הקטן בראש התהלוכה

לא תמיד היה דובי הקטן טוב-לב, פעם אפילו קרה שהיה מאוד אנוכי. זה היה כשמשפחות הסנאים של עץ האלון שעל קרן הצפון אבדו את מחסני החורף של האגוזים שלם. באזור הצפון התחוללה סופה איומה וכל העצים הופלו ברוח חזקה. עץ האלון של הסנאים נפל לתוך הנהר עם האגוזים ועם כל היתר. לא היו אבדות בנפש, וגם זו לטובה, אך הסנאים נשארו ללא מזון לחורף. לא ניצל אף אגוז מאלה שנשמרו בתוך חלל שהאלון. טונות של אגוזים נאבדו והלכה לאבוד עבודת הסתיו של סנאים רבים.

אבא דוב ואמא דובה הצטערו מאוד כששמעו על האסון וכך גם כל הידידים ושכנים. בסוף נימבי, הסנאי האדום, שאל את כל יתר אוספי האגוזים, האם יהיו מוכנים לתרום ממחסניהם, כדי שסנאי האלון יוכלו לשרוד איכשהו בחורף. בנאי הנהר וסנאי המאורות הקרקע הסכימו מיד, ואפילו נמצאו

ציפורים אשר הבטיחו לתרום מהאגוזים שאספו. ואז הציע נימבי האדום "נזמין את תזמורת היער שתנגן ונוכל להכין תהלוכה עד לקרן הצפון וכך נביא לסנאים שם את תרומתנו. המנצח של התזמורת הבטיח את שיתוף הפעולה וכך גם סוכם. מיד התפשטו בכל היער חדשות על תוכנית העזרה לסנאי האלון.

כשאבא דוב שמע כל זאת אמר "הבה ונשתתף בעבודת המצווה הזו. אני מציע שגם אנו נאסוף אגוזים לתרומה. אני מוכן לסחוב סל אגוזים גדול בתהלוכה."

"ואני אשמח להביא את הסל היותר קטן שלי" הוסיפה אמא דובה.

"אני אביא את הסל הקטן-קטן שלי" אמר דובי הקטן. אבל אז נעשה אנוכי. הוא רצה להוביל את התהלוכה. הוא החליט שילך מקדימה, וכל החברים והשכנים יצעדו אחריו דרך היער, עם דגלי ענפים ירוקים, חצוצרות מנגנות ותופים מתופפים. הוא יהיה בראש!

הגיע היום בו נאספו כל משתתפי התהלוכה לקרן הצפון. אבא דוב הגיע עם הסל הגדול שלו מלא אגוזים, אמא דובה אחריו עם הסל הקטן שלה וגם דובי הקטן עם סל אגוזים הקטן-קטן שלו ועם תחושה אנוכית בלב. הוא יהיה בראש!

הכל התנהל בשמחה ובצחוק. כל המנגנים כונו את כלי הנגינה שלהם ויצאו מוסיקה נהדרת כמו של טיפות גשם הנופלות על העלים, או כמו אוושה של

שקיעת החמה, או עוד צלילים מתוקים. דובי הקטן הקשיב ורקד סביב, אך החלטתו גברה עוד ועוד. הוא יהיה בראש! הוא לא רצה להיות בתוך ההמון הנדחף, אך לא אמר לאבא ואמא שלו "אני רוצה להיות בראש!"

נימבי, היוזם האדום ומשפחתו ארגנו את התהלוכה ולכם דובי הקטן לא נשאר ליד אמא ואבא שלו, אלא עקב אחרי נימבי לכל מקום. ואז כשנימבי שאל "ומי יוביל את התהלוכה?" עמד כבר לפניו דובי הקטן עם סל האגוזים הקטן-קטן שלו, מחייך ומאושר. "דובי הקטן יוביל את התהלוכה" החליט נימבי "דובי הקטן ילך בראש." ולדובי הקטן הוא אמר "לא תהיה לך בעיה לכוון אותנו, כי לאורך כל הדרך עומדים כבר הצופים שרוצים לראות את התהלוכה."

וכך דובי הקטן הלך בראש. אך יחד עם זאת הוא היה קצת מאוכזב. הוא חשב שישמע טוב יותר את התזמורת.

שלוש מאות חרגולים ושלוש מאות צרצרים התחילו לנגן:

"פידל-דיי! פידל-דיי!"

פידל-דיי=דיי-דיי! דיי! דיי!"

כשהם עומדים על קרון ירוק משוך בעכברים לבנים.

הצפרדעים ניגנו בבנג'ו שלהן:

"וזהיררר! וזהיררר!"

וזהיררר! וזהיררר!"

בום! בום! בום!"

והבוניס דפקו בזנבותיהם הרחבים:

"פלש-פלש-פלש!"

פלש-פלש-פלש!"

אבל דובי הקטן לא יכול היה לשמוע כי הוא היה בראש התהלוכה והכל ששמע היו הצעדים של ההולכים אחריו בדרך היער:

"טומפ-טומפ-טומפ."

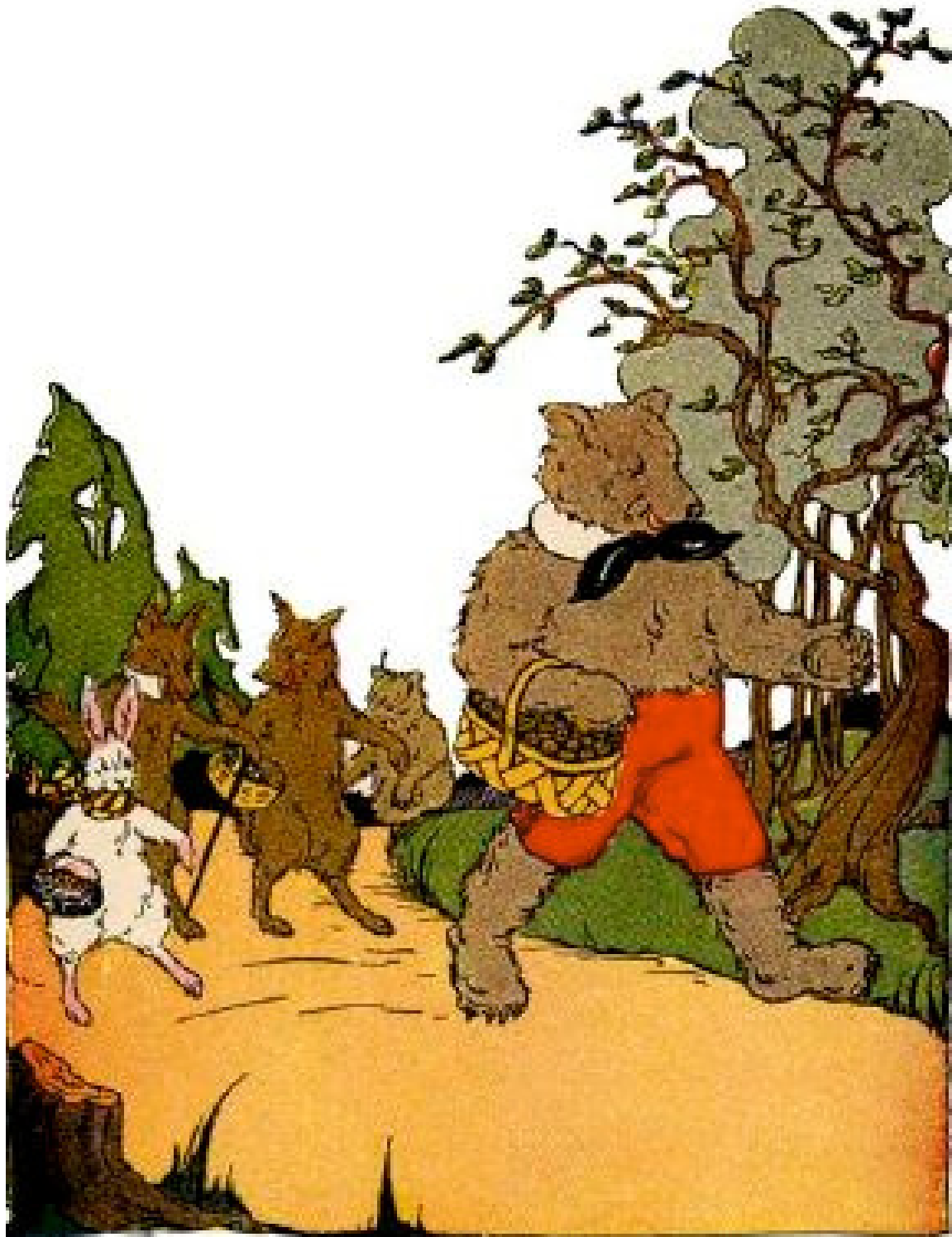
טומפ-טומפ-טומפ."

הוא אמנם הרגיש מאוד בוגר וחשוב, אבל פחד לסטות מהדרך ולא הביט ימינה או שמאלה, ולא העז לתת אפילו דילוג קטן! חשוב היה לו להיות בראש! הוא הרים את ראשו וצעד לקול הצעדים של ההולכים אחריו:

"טומפ-טומפ-טומפ."

טומפ-טומפ-טומפ."

והוא הרגיש בודד, מאוד, מאוד בודד. ואז קפץ לידו אבא ארנב והחליף אותו בראש. ואחרי רגע גם הארנב זז ובמקומו בא הדוד שועל ודובי הקטן האט הליכה והתקרב יותר אל התזמורת.

"קדימה דובי הקטן! קדימה!" קראו לו אלה
העומדים בצד הדרך, אבל הוא לא יכול להספיק
יחד עם כולם ובסוף מצא את עצמו בסוף
התהלוכה, שם איפה שצעדו אבא דוב עם הסל
הגדול מלא אגוזים גדולים, ולידו אמא דובה עם
הסל הקטן עם אגוזים קטנים.
"אין בכך כל הנאה כשהולכים בראש" אמר דובי
הקטן כשהוא הולך ליד אמא ואבא שלו, ומטלטל
את הסל הקטן-קטן שלו עם האגוזים הקטנים
שאסף, מדלג ומרקד משמחה, כפי שלא יכול היה
לעשות כשהלך לפני כולם.

וכשהגיעו לקרן הצפון ושם סנאי עץ האלון הודו
לכולם ובאו גם אליו, להודות ולהתגרות בו שהגיע

האחרון, אמר

להם דובי

הקטן "זה כלל

לא משעשע

להיות בראש!"

